

2. Необхідність у самоствердженні як особистості, у якій розвиваються і реалізуються свої індивідуальні здібності.
3. Потреба в повазі.
Здатність почути, зрозуміти підлітка – це своєрідний місток між батьками та дитиною.

Література:

1. Пикхарт К.Є. Керівництво для самотніх батьків. — М., 1998.
2. Сутчук В. Вплив сім'ї на формування особистості підлітка// Психолог. Шкільний світ: Всеукраїнська газета – 2013 - № 18 – с. 19-23
3. Сім'я і формування особистості / ред. Бодальов А.А., М., вид. Просвітництво, 1989, 206 с.
4. Вплив сім'ї на дитину.[Електронний ресурс] – режим доступу : <http://ru.osvita.ua/vnz/reports/psychology/28168/>

Николай Константинович Рерих – защитник и созидатель Красоты Природы

Н.И. Дементьева, детский врач, руководитель Центра гуманной педагогики факультета педагогики и практической психологии, Н.Е. Черноivanова, старший преподаватель кафедры дошкольной педагогики, А.Э. Сарабашян, студент 4 курса факультета педагогики и практической психологии, И.А. Бородин, студент 4 курса факультета педагогики и практической психологии, Южного федерального университета, г.Ростов-на-Дону, Россия.

Всеобъемлющее воспитание и образование, в основе которого лежит новая Культура во взаимоотношениях как между людьми, так и с Природой, субъектом которой является Человек, естественно называть *экокультурным* (Н.Н.Моисеев). Сегодня актуализируется взгляд на искусство как генератора и транслятора духовно-нравственного отношения, смысложизненных идей, необходимых обществу (Н.Г.Куприна). Осознаётся необходимость преодоления разрыва между естественнонаучными и гуманитарными областями, их грамотная интеграция на пути формирования новой системы ценностей (В.Е.Борейко). Роль Культуры в гармонизации взаимоотношений человека с обществом и Природой рассматривалась в исследованиях учёных-космистов В.И.Вернадского, А.Л.Чижевского, К.Э.Циолковского; развита Н.Н.Моисеевым, А.Д.Урсул, Н.Ф.Реймерс, А.В.Яблоковым; в исследованиях в области социальной экологии Ф.И.Гиренок, Э.В.Гирусов; в области экологии культуры Д.С.Лихачёв, С.Н.Глазачев, В.Е.Борейко; экологической психопедагогики С.Д.Дерябо, В.А.Ясвин.

Заявка на участие в конкурсе социально-экологического плаката-2013, проводимого Ростовским отделением Всероссийского общества охраны Природы, обратило наши взоры на литературно-художественное творчество Николая Константиновича Рериха. И мы сделали Открытие...

Н.К.Рерих (1874-1947) - русский художник, философ, писатель, путешественник, археолог, сценограф, общественный деятель. Рерих – великий защитник и созидатель Красоты Природы!

В первом экологическом Манифесте «К Природе» (1901) Н.К.Рерих призывал помнить о «требовании заботливого отношения к Природе, и сохранении её характерности»; о том, что, «соображение бережливого отношения к Природе нельзя ни навязывать, ни внушить насильно, только само оно может незаметно войти в обиход каждого и стать никому с наружи *незаметным, но непременно стимулом Создателя*». Много на Руси истинной Природы, чтобы заботиться о ней, надо конечно *знать её как предмет заботы*. Мастер призывал помнить и знать, «что всякое общение с Природой ... освящает Человека», что духовное слияние с ней, духовное впитывание Красоты даёт Человеку силу и здоровую энергию». Человек безграничен в своих сопряжениях с Природой - отмечал созидатель красоты- это и народная трогательная чуткость к природе, которая живёт как наследие многих веков, и сердечная преданность и благодарность каждой маленькой травинке, всякому злаку за питательность и лекарственность; и искусство, которое «толкует красоту Природы зрителям и слушателям разнообразными наречиями».

Во-втором, манифесте «Большая планета» (1933) Мастер утверждает:

Правильно повторять о болезни планеты.

Правильно понять пустыню как позор человечества.

Правильно обратить мышление к Природе.

Правильно направить мышление к труду, сотрудничеству с Природой.

Правильно признать, что ограбление Природы есть расточение сокровищ народа.

Кто не мыслит о Природе, тот не знает пристанища приюта Духа.

Защитник Природы считал, что зов о Культуре, зов о мире, зов о творчестве и Красоте может понять Человек, укрепленный истинными ценностями, к которым относятся ЖИЗНЬ как самоусовершенствование и почитание ПРИРОДЫ. Реальной перспективой виделось Николаю Константиновичу превращение планеты в *сад будущего*: «в самой задаче оживления пустынь есть устремление к прекрасному будущему. Познание, оживление, процветание – всегда будут неотложным заданием человечества».

Н.К.Рерих предвидел, что спутником, сопровождающим возвращением человечества к первоистокам Природы, станет новейшее Знание в союзе с Живым Знанием - многовековым опытом народа.

Н.К.Рерих был первооткрывателем природного закона смены жизненных поколений: естественного прорастания новых почек на многовековом ДРЕВЕ ПОЗНАНИЯ; великого закона саморазвития КУЛЬТУРЫ: непрерывного наращивания вековых колец древа Культуры, исторического опыта, знаний, мудрой веры между новаторством и традицией, духовного отношения человека к среде своего обитания.

Истина, которую старался донести Мастер: трагедия Природы предопределена трагедией духовности; сыновья связь Человека с Природой проявятся в духовном познании и Космоса, и Земли, и самого Человека.

С такими мыслями и устремлениями Н.К.Рерих создал в художественных произведениях величественный и прекрасный образ одухотворенной Природы.

Мы, же вдохновившись заветами Мастера, предложили: содержанием для социальных плакатов, посвященных Году охраны Природы-2013, взять картины Н.К.Рериха сопровождаемые его высказываниями:

Поцелуй Земле (Великая жертва). 1912, 1913.

Весна Священная. 1945.

Древо Познания. 1911.

Человечьи праотцы, 1911.

Добрые травы. 1941.

Литература:

1. Рерих Н.К. Человек и природа: [Сб. ст.]. — 2-е изд., исправ. — М.: Международный Центр Рерихов, 2005.
2. Беликов П.Ф. Рерих: опыт духовной биографии.- Новосибирск, 1994.
3. Рерих. Антология гуманной педагогики. -М.: изд Дом Шалвы Амонашвили, 2004.
4. Компанцева Л.В., Дементьева Н.И., Черноиванова Н.Е. Жемчуг исканий: творческий поиск путей духовно-нравственного воспитания дошкольников на основе литературно-художественного творчества Н.К.Рериха. - ростов-на-Дону: Булат,2009.

Поняття «Фізична культура» у педагогічній науці

В.В. Демченко, аспірант, викладач кафедри фізичного виховання і оздоровчої фізичної культури
Кіровоградський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка

Сьогодні в Україні існує гостра необхідність у висококваліфікованих фахівцях з фізичної культури, які були б підготовлені до роботи в сучасних умовах, оскільки великі розумові навантаження дітей в школі, малорухомий спосіб життя (вільний час проводять біля телевізора, грають сидячі у комп'ютерні ігри) приводять до того, що у більшість школярів погіршується стан здоров'я. Тому одним з важливих завдань на сучасному етапі є турбота про здоров'я молодого покоління, здатного до активної творчої діяльності в усіх сферах життя демократичного суспільства [4, с. 3].

Метою статті є систематизація підходів вітчизняних і зарубіжних педагогів до трактування поняття "Фізична культура".

Аналіз науково-методичної літератури з теми дослідження свідчить, що поняття "Фізична культура" неоднозначно тлумачиться різними дослідниками.

Так, Л. Матвеев і А. Новіков вважають, що фізична культура – це частина культури суспільства, зокрема, сукупність його досягнення в створенні й раціональному використанні спеціальних засобів, методів і умов спрямованого фізичного вдосконалення людини.

У змісті фізичної культури вчені виділяють дві частини: 1) цінні здобутки суспільства відносно поліпшення і досягнення рівня фізичної підготовки людей; 2) використання позитивних результатів цих засобів, методів і умов [3, с. 12]. У вузькому значенні "Фізична культура" усвідомлюється як фізична культура особи, яка є відображенням засвоєних людиною фізкультурних знань, умінь, навичок.

Фізичною культурою називають також один з навчальних предметів в школі. Тому Л. Матвеев і А. Новіков радять до поняття "Фізична культура" додавати відповідні уточнюючі прикметники: особиста фізична культура, шкільна фізична культура і тому подібне.

Фізична культура, як і культура взагалі, – це продукт діяльності суспільства. На кожному етапі вона змінюється залежно від умов, які створюються громадською формацією. В той же час використовуються цінні здобутки людства відносно фізичного